

Sygn. akt V U 921/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Kaliszu

odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 18 czerwca 2015 r. Nr (...) oraz (...)

w sprawie M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

Zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...) oraz z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...), w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy M. R. poczynając od dnia 1 marca 2015 roku przy uwzględnieniu jego kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty składek zewidencjonowanych na jego koncie z uwzględnieniem waloryzacji oraz dalszego średniego trwania życia.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 30 marca 2015 roku wnioskodawca M. R. wniósł wobec ukończenia powszechnego wieku emerytalnego (67 lat) o ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W odpowiedzi na wniosek wnioskodawcy Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., decyzją z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...), przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 marca 2015 roku na zasadach określonych w art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku poz. 748 j.t. ze zmianami). Do ustalenia jej wysokości przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego, które to świadczenie pobiera od dnia 8 maja 2008 roku oraz poprzedni ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 106,3%. Organ rentowy w tej decyzji uwzględnił wnioskodawcy 44 lata, 8 miesięcy i 21 dni okresów składkowych, 3 lata, 2 miesiące i 3 dni okresów nieskładkowych oraz doliczono zwiększenie z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników za okres od stycznia 1977 roku do grudnia 1998 roku. Wysokość emerytury netto tak obliczona wyniosła 2 448,50 zł.

Drugą decyzją z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., począwszy od dnia 1 maja 2015 roku ustalił i obliczył wysokość emerytury dla wnioskodawcy, przyjmując kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 544 861,87 zł, kwotę zaevidencjonowanych składek na koncie z uwzględnieniem

waloryzacji w kwocie 88 040,42 zł, sumę pobranych emerytur w kwocie 177 934,55 zł i średnie dalsze trwanie życia – 194,60 miesiąca. Emerytura wnioskodawcy, ustalona przy takich danych, wyniosła 2 395,19 zł przy uwzględnieniu dodatkowo kwoty 57,23 zł z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (...).

Przy tak ustalonej wysokości emerytury organ rentowy, tak obliczoną emeryturę, zawiesił, gdyż jest ona świadczeniem mniej korzystnym niż obliczona w oparciu o cytowany wyżej art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie decyzją tą organ rentowy odmówił ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 w związku z art. 55 za okres od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2015 roku, ponieważ, zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu, spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie powszechnego wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzny 65 lat i wystąpi po raz pierwszy z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku może być obliczona emerytura na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Organ rentowy odmówił również prawa do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy, ponieważ wnioskodawca pobiera emeryturę wcześniejszą od dnia 8 maja 2008 roku.

Odwołanie od powyższych decyzji organu rentowego wniósł wnioskodawca M. R., domagając się uchylenia decyzji z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...), o przyznaniu emerytury na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach, ponieważ nie występował z takim wnioskiem.

Ponadto wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 18 czerwca 2015 roku, znak (...), w ten sposób, że organ rentowy ustali wysokość emerytury od dnia 1 marca 2015 roku, ale bez odejmowania kwot pobranych emerytury, gdyż wniosek o emeryturę złożył on 30 marca 2015 roku, kiedy nie było możliwości zmniejszenia emerytury o kwoty pobranych świadczeń emerytalnych, oraz ustalenia średniego dalszego trwania życia na dzień złożenia wniosku, to jest w wysokości 196,1 miesiąca. Ponadto wniósł o obliczenie emerytury na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca M. R. urodził się (...).

Decyzją z dnia 29 maja 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 8 maja 2008 roku, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach.

Po przyznaniu emerytury wnioskodawca kontynuował zatrudnienie nieprzerwanie od dnia 15 maja 2008 roku i ma udowodniony fakt zatrudnienia do dnia 30 stycznia 2015 roku.

W dniu 30 marca 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury i ustalenie wysokości emerytury zgodnie z art. 26 i 55 ustawy o emeryturach i rentach. Konsekwencją złożenia tego wniosku były decyzje organu rentowego z dnia 18 czerwca 2015 roku.

Emerytura wnioskodawcy M. R., obliczona zgodnie z art. 26 i 55 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie ze stanem prawnym na dzień 30 marca 2015 roku, wynosi 3 227,45 zł.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 27 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym, urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, przysługuje emerytura, jeżeli spełni łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;
- mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

W myśl ustępu 3 pkt 1 tego artykułu wiek emerytalny mężczyzn urodzonych od dnia 1 stycznia 1948 roku do dnia 31 marca 1948 roku wynosi co najmniej 65 lat i 1 miesiąc. Natomiast zgodnie z art. 26 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach:

- emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183;
- wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach;
- średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach;
- Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie, w terminie do dnia 31 marca, tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2;
- tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6;
- jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3.

Natomiast zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu, spełniającym warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Natomiast począwszy od dnia 1 maja 2015 roku wszedł w życie art. 55a ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z treścią art. 55a ust. 1 przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27. Ustęp 2 art. 55a stanowi natomiast, iż jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast, iż prawo do emerytury, ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy wykładni art. 55 w związku z art. 26 i art. 55a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Emerytura, o której mowa w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługiwała przed 1 stycznia 2013 roku (tekst jednolity: przed zmianą wynikającą z art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, którzy osiągnęli powszechny, podstawowy wiek emerytalny, wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn, i wykazali okres składkowy i nieskładkowy wynoszący

co najmniej 25 lat. Emerytura ta, tak w poprzednim stanie prawnym, jak i obecnie, obliczana jest według zasady określonej w art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako procent kwoty bazowej oraz okresów składkowych i nieskładkowych wyliczony według wskaźników wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3, z uwzględnieniem art. 55. Oznacza to, że dla niektórych osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku przewidziana została możliwość obliczenia emerytury według wartości zgromadzonych składek, na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy. Dotyczy to tych osób, które po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego pozostawały w ubezpieczeniach emerytalnym i rentowych, a z wnioskiem o emeryturę wystąpiły po dniu 31 grudnia 2008 roku. Warunkiem uwzględnienia takiego wniosku jest ustalenie, że emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, co jest możliwe w przypadku osób, które po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlegały ubezpieczeniom przez odpowiednio długi okres i osiągały wysokie przychody.

Wątpliwości powstałe na tle stosowania art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie przez stwierdzenie, że ustanawia on uprawnienie do przeliczenia emerytury ustawowej przez ubezpieczonych urodzonych przed dniem 31 grudnia 1948 roku, którzy po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuowali ubezpieczenie i wystąpili o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku niezależnie od tego, czy wcześniej złożyli wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13, OSNP 2013 nr 21-22 poz. 257). Sąd uznał także, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury „kapitałowej” (art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy), jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz gdy z wnioskiem o przyznanie tej emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 roku, II UK 23/13, OSNP 2014 Nr 6 poz. 85). Z motywów tego orzeczenia wynika, że także emeryt, który po ustaleniu i pobraniu emerytury kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachował status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego obliczenia metodą „kapitałową”, jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, o ile spełnił warunki wymagane w art. 55, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31 grudnia 2008 roku.

W kolejnym wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku (II UK 143/13, OSNP 2014/10/148) Sąd Najwyższy uznał, że art. 55 ustawy, umożliwiając ubezpieczonym, urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, wyliczenie emerytury uzyskanej po ukończeniu wieku powszechnego, według art. 26 „zrównuje” w pewnym sensie sytuację osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, które – jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej – mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, wyliczanej według art. 24 ustawy. W związku z tym przyjął, że jeżeli istnieje możliwość obliczenia emerytury, przysługującej ubezpieczonemu na podstawie art. 27 (urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 roku), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 roku, organ rentowy jest zobowiązany obliczyć należne mu świadczenie emerytalne zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w zw. z art. 53), jak i według nowych zasad (art. 26 w zw. z art. 55), a następnie przyznać mu emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy).

W art. 55 chodzi bowiem nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie. Wyraźnie stanowi się w nim o możliwości obliczenia emerytury na podstawie art. 26, czyli – wnioskując z treści przepisu – emerytury przyznanej na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 2008 roku, po spełnieniu warunków określonych w art. 27 ustawy. Nie chodzi też o osoby, które wstrzymywały się z pobieraniem należnej emerytury. Pogląd o czystym koncie emerytalnym osób zgłaszających wnioski na podstawie art. 55 ustawy został obalony w uchwale z dnia 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13. Gdyby zresztą ustawodawca miał uznać taką praktykę przy zastosowaniu art. 55 ustawy

za niedopuszczalną, niezbędne byłoby zaznaczenie w tym przepisie, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe jest tylko raz, w związku z pierwszym wnioskiem emerytalnym. Takiego zastrzeżenia nie ma w treści tego przepisu oraz nie można go z niej wywodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 roku, I UK 345/13, niepubl).

Mając na uwadze powyższe, za uprawniony uznać należy pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie jest możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych, ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55 (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 roku, II UK 143/13).

W kolejnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 roku (II UK 217/14, Lex nr 1771526) podniesiono, iż:

1. jeżeli nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 tej ustawy ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 powołanej ustawy) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku niezależnie od faktu uzyskania przez te osoby emerytury wcześniejszej (art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) lub w niższym wieku emerytalnym (art. 29 tej ustawy);

2. z możliwości obliczenia wysokości emerytury, na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 roku, także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 powołanej ustawy) przed końcem 2008 roku w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad.

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 czerwca 2015 roku (III AUa 83/15, Lex nr 1762002) podniesiono, iż „skorzystanie z prawnej możliwości obliczenia wyższej wysokości emerytury nie wymaga od uprawnionego wskazania ‘korzystniejszej’ metody obliczenia przysługującej mu emerytury w wyższej wysokości (od ustalonej na podstawie dotychczasowych zasad), ani nie pozostaje do uznania dla organu rentowego (nie jest ‘fakultatywne’)”.

Zgodnie z cytowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego identyczne poglądy zawarte są również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 września 2015 roku (III AUa 80/15) i w wyroku z dnia 17 września 2015 roku (III AUa 1418/14).

Dysponując wiedzą, że świadczenie obliczone w myśl art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest wyższe od świadczenia ustalonego wnioskodawcy przez organ rentowy decyzjami z dnia 18 czerwca 2015 roku, ustalić należało jedynie czy wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku i kontynuował ubezpieczenie po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego.

W niniejszej sprawie wnioskodawca pobierał od dnia 8 maja 2008 roku wcześniejszą emeryturę i w dniu 30 marca 2015 roku złożył wniosek o przyznanie z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, z wnioskiem o obliczenie emerytury zgodnie z treścią art. 26 i 55 ustawy o emeryturach i rentach, kontynuował on zatrudnienie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, podlegając z tego tytułu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, spełniał warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej oraz spełniał warunki, o których mowa w art. 55 ustawy emerytalnej, to jest złożył wniosek o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku i emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53, to emerytura wnioskodawcy powinna być obliczona w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Natomiast w myśl art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, postępowanie w sprawie świadczeń wszczynają się na wniosek zainteresowanego, a w myśl art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Art. 133 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach stanowi, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Nie ulega wątpliwości, iż data złożenia wniosku wskazuje na to jaki stan prawny winien być brany pod uwagę jako kryterium ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2013 roku, III AUa 1806/06, Lex nr 1335638; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1995 roku, II URN 56/94; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 marca 2014 roku, III AUa 614/13, Lex nr 1441545).

Nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca wniosek o ustalenie wysokości emerytury, na podstawie art. 55 i 26 ustawy o emeryturach i rentach złożył w dniu 30 marca 2015 roku i w tym dniu nie obowiązywał art. 55a ustawy o emeryturach i rentach, który wszedł w życie dnia 1 maja 2015 roku i pozwala na pomniejszenie emerytury, obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, o sumę kwot pobranych emerytury, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3. Tak więc wnioskodawca przy obliczaniu wysokości emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej nie powinien mieć tej emerytury pomniejszonej o sumę kwot pobranych emerytur. Przepis art. 55a ustawy emerytalnej nie ma w stosunku do wnioskodawcy zastosowania zgodnie z ogólną zasadą, iż prawo nie może działać wstecz – *lex retro non agit*.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 czerwca 2015 roku (III AUa 1765/14, Lex nr 1768685) podkreślono, iż „wobec istnienia zgodnej wykładni, rzeczywisty skutek nowelizacji (dodania art. 55a u.e.r.f.u.s.), w zakresie art. 55 u.e.r.f.u.s., jest zmianą normatywną, a nie jedynie zmianą dotyczącą interpretacji tekstu prawnego”.

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżone decyzje i zobowiązać Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., do ustalenia wysokości emerytury M. R. poczynając od dnia 1 marca 2015 roku, czyli od miesiąca, w którym wnioskodawca złożył wniosek, przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek, zaewidencjonowanych na kocie wnioskodawcy M. R., oraz dalszego średniego trwania życia.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.